

Hof van beroep te Gent

5 december 2011 - 7de Kamer

Voorzitter : P. Vanherpe

Raadsheren : E. Dursin en G. De la Ruelle

Advocaten : J. Van Peteghem en P. Cooreman

1. (COMMERCIEËLE) MAATSCHAP - ONREGELMATIGE VOF (TOT 1995) - CONTRACT VAN VENNOOTSCHAP (ART. 1 W.VENN.) - GEZAMENLIJKE UITBATING BEDRIJF - INBRENG - AFSPRAKEN WINSTVERDELING - AFFECTIO SOCIETATIS

2. MAATSCHAP - VEREFFENING - AANSPRAAK OP ONVERDEELDHEID VEREIST INGEBRACHTE GOEDEREN WAARVAN MEN ONVERDEELD MEDE-EIGENAAR IS - BEWIJSLAST RUST OP DE EISENDE MAAT

1. Een schriftelijke overeenkomst waarin drie partijen afspreken gezamenlijk een varkensfokkerij uit te baten, waarbij één partij de bedrijfslokalen en bedrijfsuitrusting levert en de belofte aangaat de aankopen te verrichten voor de instandhouding van het bedrijf, de twee andere partijen hun arbeid inbrengen en waarin duidelijke afspraken over winst en verlies worden gemaakt, voldoet aan de constitutieve bestanddelen vereist voor een vennootschapscontract door art. 1 W.Venn. Wanneer deze constitutieve bestanddelen aanwezig zijn, kan de bewering dat er geen affectio societatis is, niet worden bijgetreden.

2. Een maat is niet gerechtigd op de helft van de waarde van de activa die in gebruik zijn door de maatschap op het ogenblik van ontbinding, wanneer op geen enkele wijze blijkt dat deze activa in eigendom in de maatschap werden ingebracht. Indien niet wordt bewezen dat de eisende maat zelf enige andere inbreng heeft gedaan dan inbreng van arbeid, en de inbreng van de andere maat slechts bestaat in het gebruiksrecht van bedrijfslokalen en bedrijfsuitrusting, maken het eigendomsrecht van de activa in gebruik door de maatschap geen onverdeeldheid uit, maar behoren zij toe aan de maat die hen ter beschikking stelt.

R.M. en C.B. t./ P.D.P.

[...]

Feiten en procedure in eerste aanleg

2. Tussen partijen werd op 15.12.1986 een overeenkomst gesloten houdende de voorwaarden waaron-

der zij gezamenlijk de varkensfokkerij van geïntimeerde zouden uitbaten.

Terzake van de vergoeding werd de volgende regeling bedongen :

- van de jaarlijkse winst wordt 30 % voorafgenomen door geïntimeerde,
- het saldo van de winst wordt tussen partijen bij helften verdeeld,
- in geval van verlies wordt de helft van het hierboven vermeld saldo voor de helft gedragen door beide partijen.

Deze samenwerking werd in 2003 beëindigd.

3. Voor de eerste rechter vorderden appellanten de betaling van hun aandeel in de tot 2003 gezamenlijk en naar hun oordeel als feitelijke vereniging uitgebaten varkensfokkerij.

Volgens appellanten behelst dit onder meer de helft van de waarde van de ten tijde van de stopzetting aanwezige veestapel, waarvan de waarde door de in kort geding op verzoek van appellanten aangestelde gerechtsdeskundige Busschaert werd vastgesteld.

Appellanten vorderden dan ook de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van een provisioneel bedrag van 154.823,00 EUR, meer de intresten.

Naast de overlegging van een aantal in conclusies nader gepreciseerde stukken, vorderden appellanten tevens de aanstelling van een gerechtsdeskundige met als opdracht om over te gaan tot het opstellen van de rekeningen en de afrekening tussen partijen naar aanleiding van de ontbinding van de feitelijke vereniging die tussen partijen bestaan heeft inzake de uitbating van een varkensfokkerij.

Geïntimeerde die de aanspraken van appellanten betwistte vorderde de persoonlijke verschijning van partijen, de aanstelling van een college van schriftdeskundigen, alsook de aanstelling van een gerechtsdeskundige voor het opmaken van de rekeningen en de afrekening tussen partijen naar aanleiding van de beëindiging van de samenwerking.

Geïntimeerde stelde tevens een tegenvordering in die ertoe strekte appellanten te veroordelen tot betaling van een provisioneel op 10.000,00 EUR begrote schadevergoeding wegens het ontijdig beëindigen van de samenwerking.

4. Het thans bestreden vonnis stelde vooreerst vast dat - mede gelet op de eerder bij tussenvonnis bevolen valsheidsprocedure en de bevindingen van de in het kader van deze procedure aangestelde gerechts-

deskundige - bij de beoordeling van de betwisting kon worden uitgegaan van de voorgelegde en tussen partijen ondertekende overeenkomst van 15 december 1986.

De eerste rechter verklaarde de oorspronkelijke vordering van appellanten ontvankelijk maar niet gegrond. Hij overwoog dat appellanten in gebreke bleven het bewijs te leveren van het feit dat zij samen met geïntimeerde eigenaar waren van de in het bedrijf van geïntimeerde aanwezige veestapel en voorraad.

Ook de door geïntimeerde geformuleerde tegenvordering werd ontvankelijk maar niet gegrond bevonden.

Het bestreden vonnis sloeg de gedingkosten tussen partijen om, met uitzondering van de kosten voor het schriftonderzoek die het ten laste van geïntimeerde legde.

Grievens/voorwerp van het hoger beroep

5. Voor een omstandige uiteenzetting van de grieven en de argumentatie van partijen verwijst het hof naar de beroepsakte en de syntheseconclusies voor partijen.

5.1. In essentie argumenteren appellanten dat :

- de overeenkomst van 15.12.1986 een contract van vennootschap uitmaakt,
- de gezamenlijke uitbating van de varkensfokkerij tot 1995 juridisch als een “onregelmatige vennootschap onder firma” en vanaf 1995 als een “commerciële maatschap” kan worden gekwalificeerd,
- de vennoten onverdeelde eigenaar zijn van de in eigendom ingebrachte goederen,
- zij tengevolge van de beëindiging van de gezamenlijke uitbating gerechtigd zijn op de helft van de waarde van de activa die door deskundige Busschaert op een bedrag van 320.372,57 EUR werden begroot, zodat hen 160.186,28 EUR toekomt.

In hoger beroep hebben appellanten hun oorspronkelijke vordering uitgebreid met een aanspraak op de helft van de opbrengst van de fosfor, hetzij 109.362,50 EUR.

Minstens aldus nog appellanten, hebben zij recht op een derde van de winst, zijnde 72.908,33 EUR, die uit de fosfor werd bekomen.

Appellanten vorderen dan ook de hervorming van het bestreden vonnis en de inwilliging van hun vordering die ertoe strekt om geïntimeerde te horen veroordelen tot betaling van een bedrag van 160.186,28 EUR meer de gerechtelijke rente vanaf 18.06.2003 én tot betaling van een bedrag van 109.362,50 EUR, minstens 72.908,33 EUR.

Zij vorderen tevens de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van de gedingkosten.

5.2. Eveneens kort samengevat laat geïntimeerde gelden dat :

- er nooit een overeenkomst van vennootschap is gesloten en hij de door appellanten voorgelegde overeenkomst van 15.12.1986 nooit heeft getekend,
- appellanten geen enkele geldelijke inbreng hebben gedaan en er nooit een affectio societatis is geweest,
- uit de overeenkomst van 15.12.1986 op generlei wijze is af te leiden dat appellanten enig eigendomsrecht verwerven in zijn bedrijf of in een onderdeel daarvan,
- er enkel sprake is van een overeenkomst sui generis die feitelijk werd stopgezet op 1 maart 2003,
- de door appellanten geformuleerde uitbreiding van eis onontvankelijk voorkomt.

Geïntimeerde - die vordert dat alvorens rechts te doen een persoonlijke verschijning zou worden bevolen, dat de stukken subkaft I.4.1. en 4.2. van appellanten uit de debatten worden geweerd en dat hem akte zou worden verleend van zijn voorbehoud ten aanzien van de eenzijdige vaststellingen van deskundige Busschaert - vordert de afwijzing van het hoger beroep en de bevestiging van het bestreden vonnis.

Ondergeschikte vordert geïntimeerde dat voor zover mocht worden geoordeeld dat appellanten toch rechten zouden kunnen laten gelden, deze tot 1/3 zouden beperkt worden en een deskundige zou worden aangesteld om over te gaan tot het opstellen van de rekeningen en afrekening tussen partijen naar aanleiding van de beëindiging van de samenwerking tussen partijen.

Beoordeling

6. Het hof stelt voorafgaandelijk vast dat geïntimeerde in het beschikkend gedeelte van zijn syntheseconclusie vordert om de door appellanten onder subkaft I.4.1. en 4.2. neergelegde stukken uit de debatten te weren.

Daarover ondervraagd bij de behandeling van de zaak op de terechtzitting van 7 november 2011, licht de raadsman van geïntimeerde toe dat dit middel niet de wering als dusdanig van deze regelmatig overgelegde en meegedeelde stukken beoogt, maar enkel de argumentatie inhoudt dat met de inhoud van deze stukken geen rekening kan worden gehouden om reden dat het louter interne stukken betreft die door geïntimeerde en wijlen zijn echtgenote M.M. werden opgesteld om zelf de gang hun bedrijf op te volgen.

In de gegeven omstandigheden is er dan ook geen aanleiding om de voormelde stukken uit de debatten te weren.

7. Het hof stelt verder vast dat geïntimeerde, die de bevestiging van het bestreden vonnis vordert, geen incidenteel hoger beroep instelt tegen het bestreden vonnis waar dit zijn initieel geformuleerde tegeneis als ontvankelijk maar niet gegrond van de hand wees.

Bij gebrek aan incidenteel hoger beroep op dit punt dringt de bevestiging van het bestreden vonnis zich dan ook op.

8. Het hof stelt verder nog vast dat, alhoewel geïntimeerde in het beschikking gedeelte van zijn syntheseconclusie terzake geen enkele vordering meer formuleert, hij in de overwegingen van deze syntheseconclusie nog steeds blijft betwisten de door appellanten voorgelegde overeenkomst van 15.12.1986 te hebben ondertekend.

Deze door geïntimeerde reeds in eerste aanleg gevoerde betwisting op grond waarvan hij, na het voeren van een valsheidsprocedure en een schriftonderzoek, op de aanstelling van een college van schriftdeskundige[n] aanstuurde, werd door de eerste rechter op volgende relevante overwegingen van de hand gewezen :

“[Geïntimeerde] meent, ondanks de duidelijke vaststellingen van de deskundige, de juistheid van diens conclusie in twijfel te moeten trekken. Hij verwijst naar een verslag van een eenzijdig door hem aangestelde deskundige in de persoon van A.V. Deze laatste komt tot de conclusie dat de betwiste handtekeningen niet aan P.D.P. mogen worden toegeschreven. In acht genomen het besluit van zijn deskundige meent [geïntimeerde] dat een college van schriftdeskundigen zou moeten worden aangesteld.

De heer W. wordt als schriftdeskundige regelmatig door de rechtbanken en de parketten aangesteld. De rechtbank heeft geen enkele aanwijzing om aan zijn deskundigheid op gebied van forensisch schriftonder-

zoek te twijfelen. Lezing van het verslag van deskundige W. toont dat hij zich bedient van een wetenschappelijk wel onderbouwde en alom aanvaarde werkmethode.

Er liggen dan ook geen zwaarwichtige gronden voor om aan de juistheid van de door de heer W. gevolgde methode alsook de door hem geformuleerde conclusie te twijfelen. De rechtbank meent dan ook dat een hernieuwd schriftonderzoek niet aan de orde is”.

Het hof verwijst partijen naar voormelde overwegingen die het bijtreedt en hier als volledig hernomen beschouwt.

De enkele vaststelling dat geïntimeerde zonder enige nadere weerlegging van voormelde overwegingen en/of precisering zijn handtekening op de overeenkomst van 15.12.1986 blijft betwisten, is naar het oordeel niet van aard om op enige wijze afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de eerste rechter.

9. Zoals de eerste rechter ook al vaststelde is met het verslag van de deskundige W. aldus komen vast te staan dat tussen partijen op 15.12.1986 een overeenkomst is gesloten houdende de voorwaarden waaronder zij gezamenlijk de varkensfokkerij van geïntimeerde zouden uitbaten.

Deze schriftelijke overeenkomst van 15.12.1986 blijft dan ook het uitgangspunt voor de beoordeling van de vordering van appellanten.

10. Naar het oordeel van het hof argumenteren appellanten terecht dat de schriftelijke overeenkomst van 15.12.1986 een contract van vennootschap uitmaakt, zoals dit thans door artikel 1 W.Venn. wordt gedefinieerd :

“Een vennootschap wordt opgericht door een contract op grond waarvan twee of meer personen overeenkomen iets in gemeenschap te brengen met als doel één of meer nauwkeurig omschreven activiteiten uit te oefenen en met het oogmerk aan de vennoten een rechtstreeks of onrechtstreeks vermogensvoordeel te bezorgen.”

De voorliggende schriftelijke overeenkomst :

- die door appellanten en geïntimeerde werd afgesloten,
- waarbij de gezamenlijke uitbating van de in het landbouwbedrijf van geïntimeerde begrepen varkensfokkerij wordt voorzien,
- waarbij enerzijds geïntimeerde de bedrijfslokalen en de bedrijfsuitrusting levert en de aankopen nodig

- voor de instandhouding van het bedrijf verricht,
- waarbij anderzijds appellanten hun arbeid inbrengen, meer bepaald dagelijkse prestaties nodig om de dieren in optimale omstandigheden op te kweken en te leveren aan de vleeshandel,
- en waarbij tevens duidelijk afspraken zijn gemaakt omtrent de verdeling van winst en/of verlies,

bevat alle constitutieve bestanddelen die voormelde wettelijke definitie voor het bestaan van een vennootschapscontract vooropstelt.

Geïntimeerde kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij staande houdt dat er enkel sprake is van een overeenkomst sui generis en er nooit een affectio societatis heeft bestaan.

De affectio societatis die, gelet op wat voorafgaat, wel degelijk van meet af aan bij de overeenkomst van 15.12.1986 aanwezig was, is naderhand ook bevestigd in briefwisseling die naar de Directe Belastingen werd gericht (stukken 3 en 5 subkaft I - appellanten).

11. Het in de schriftelijke overeenkomst van 15.12.1986 gelibelleerd contract van vennootschap met het oog op de gezamenlijke uitbating van de in het landbouwbedrijf van geïntimeerde begrepen varkensfokkerij kan, zoals appellanten terecht voorhouden tot 1995 worden gekwalificeerd als een “onregelmatige vennootschap onder firma” en vanaf dan als een “commerciële maatschap”.

Overeenkomstig artikel 46 W.Venn. is de maatschap een vennootschap met een burgerlijk of handelsdoel die geen rechtspersoonlijkheid bezit.

Met hun vordering maken appellanten kennelijk geen aanspraak op de toepassing van de in de overeenkomst van 15.12.1986 voorziene verdeling van winst en/of verlies.

Zij maken onmiskenbaar aanspraak op hun beweerde onverdeelde gerechtigheden, meer bepaald de helft, in de op het einde van de samenwerking aanwezige activa, inclusief de varkensstapel.

In hoger beroep hebben zij hun vordering nog uitgebreid met de opbrengsten die uit de fosfor werden bekomen.

12. Op appellanten rust dan ook de bewijslast dat er binnen de commerciële maatschap die het voorwerp van de overeenkomst van 15.12.1986 uitmaakt, inbrengen werden verricht waarvan zij als medevennoten de onverdeelde mede-eigenaars zijn.

Waar het de commerciële maatschap aan rechtspersoonlijkheid ontbreekt, heeft dit immers niet alleen tot gevolg dat zij niet in rechte kan optreden en geen zetel heeft, maar ook dat zij geen apart maatschappelijk vermogen heeft.

Naar het oordeel van het hof blijkt uit niets dat er in de commerciële maatschap die het voorwerp uitmaakt van de overeenkomst van 15.12.1986 inbrengen van roerende en/of onroerende zaken werden verricht waarvan appellanten en geïntimeerde als onverdeelde mede-eigenaars kunnen worden beschouwd.

12.1. Zoals ook de eerste rechter al vaststelde ligt geen enkel bewijs voor van de bewering van appellanten dat, naast hun arbeid, ook gelden werden ingebracht.

12.2. Verder blijkt uit niets dat geïntimeerde roerende en/of onroerende goederen in de commerciële maatschap inbracht waarop appellanten als onverdeelde mede-eigenaars aanspraken zouden kunnen laten gelden.

De overeenkomst van 15.12.1986 geeft enkel aan dat de inbreng van geïntimeerde er in bestaat om de bedrijfslokalen en de bedrijfsuitrusting ter beschikking te stellen van de commerciële maatschap.

Er bestaat niet de minste twijfel over dat deze bedrijfslokalen en bedrijfsuitrusting in eigendom zijn blijven toebehoren aan geïntimeerde en deze enkel ter beschikking werden gesteld van de commerciële maatschap met het oog op de verwezenlijking van het maatschappelijk doel, namelijk de uitbating van de in het landbouwbedrijf van geïntimeerde begrepen varkensfokkerij.

Appellanten erkennen in conclusies zelf dat het slechts om een ter beschikking stelling gaat. Overigens blijkt dat zij met betrekking tot deze ter beschikking gestelde bedrijfslokalen en bedrijfsuitrusting niet de minste aanspraak formuleren.

In de overeenkomst van 15.12.1986 verbond geïntimeerde er zich eveneens toe om de aankopen te verrichten nodig voor de instandhouding van het bedrijf.

Deze door geïntimeerde opgenomen verbintenis houdt geen inbreng in van roerende goederen in de maatschap, maar houdt slechts de verplichting in om de nodige aankopen te verrichten voor de instandhouding van het bedrijf, van welke verplichting geïntimeerde zich blijkbaar steeds naar behoren heeft gekweten nu daaromtrent door appellanten geen enkele opmerking werd noch wordt geformuleerd.

Deze door geïntimeerde opgenomen verbintenis houdt niet in dat goederen en/of activa in de maatschap werden ingebracht en tussen appellanten en geïntimeerde in onverdeeldheid werden aangehouden.

Uit niets blijkt dat dit op enig ogenblik het geval is geweest en anders dan appellanten proberen voor te houden heeft geïntimeerde zich er niet toe verbonden om, naast het gebruiksrecht op de gebouwen de bedrijfsuitrusting, andere activa en/of varkens in de maatschap in te brengen.

Eén en ander blijkt als dusdanig ook uit de in de overeenkomst van 15.12.1986 voorziene vergoedingsregeling :

“4° ter vergelding van de ter beschikkingstelling van de bedrijfslokalen en -uitrusting en van de prestaties wordt volgende verdeling van het bedrijfsresultaat gedaan...” (eigen onderlijning door het hof)

Het lijkt naar het oordeel van het hof geen twijfel dat met de ‘*terbeschikkingstelling van de bedrijfslokalen en -uitrusting*’ enerzijds wordt verwezen naar de inbreng van geïntimeerde, en dat met “*prestaties*” anderzijds wordt verwezen naar de inbreng van appellanten, namelijk “*dagelijks de prestaties te leveren die nodig zijn...*”

Ook de overige bewoordingen van de overeenkomst bevestigen trouwens dat geïntimeerde van zijn kant de bedrijfslokalen en bedrijfsuitrusting “*levert*” en dat appellanten de dagelijkse prestaties “*leveren*”.

Van andere inbrengen en/of levering is geen sprake.

Met betrekking tot de inhoud van de overeenkomst van 15.12.1986 overwoog ook de eerste rechter :

“Met andere woorden, er is bedongen dat [appellanten] zouden samenwerken met [geïntimeerde] op het bedrijf van deze laatste, en dit tegen een welbepaalde vergoeding. Op generlei wijze is uit de overeenkomst af te leiden dat [appellanten] enig eigendomsrecht verwerven in het bedrijf van [geïntimeerde], of een onderdeel daarvan (bijvoorbeeld de veestapel).

De inventaris van 24.12.1985, die louter een opsomming bevat van de [op] dat ogenblik aanwezige veestapel en de begroting van de waarde ervan, vermag in dit verband geen bewijs te leveren van het bestaan van enig eigendomsrecht. Dezelfde conclusie dringt zich op ten aanzien van de door [appellanten] voorgelegde formulieren houdende de landbouwtelling. [Eerste appellant] staat er op vermeld als bedrijfsleider, doch dit levert op zich evenmin het bewijs van enige eigendom van de op de formulieren vermelde dieren.

Deze vaststelling verander niet, ook wanneer men alle andere door [appellanten] voorgelegde stukken analyseert. Uit de belastingaangiften, de facturatie voor afvoer van dierlijk afval, correspondentie met het ontvangkantoor enz., blijkt ten overvloede dat [appellanten] wel degelijk mede-exploitant waren van het varkensbedrijf. Dat zij uit hoofde van die activiteit recht hadden op vergoeding blijkt uit de tussen partijen gesloten overeenkomst. Waar [appellanten] in conclusies zelf stellen dat alle in deze overeenkomst gemaakte afspraken daadwerkelijk in vele jaren van het bestaan van de feitelijke vereniging door beide partijen werden nagekomen, moet daaruit afgeleid worden dat zij voor hun prestaties als mede-exploitant van het bedrijf zijn vergoed zoals overeengekomen.

Doch dat zij daarenboven ook mede-eigenaar waren van het kwestige bedrijf, of minstens van een deel ervan, kan uit al deze stukken niet worden uitgemakt. Nog veel minder blijkt dat [appellanten] bij de aanvang van de samenwerking welkdanige geldelijke inbreng hebben verricht. Stukken die dergelijke stelling staven liggen niet voor”.

Het hof verwijst partijen naar voormelde overwegingen die het bijtreedt en hier als hernomen beschouwt.

13. Gelet wat voorafgaat dringt zich dan ook de conclusie op dat, anders dan appellanten voorhouden, zij als gevolg van de beëindiging van de commerciële maatschap niet gerechtigd zijn op betaling door geïntimeerde van de helft van de waarde van de activa - inclusief de varkens - die op het ogenblik van de beëindiging van de commerciële maatschap op 01.03.2003 voorhanden waren.

Ook de door appellanten in hoger beroep geformuleerde aanspraak op een bijkomende vergoeding uit hoofde van de opbrengsten die uit de fosfor werden bekomen, komt naar het oordeel van het hof niet toewijsbaar voor.

Zelfs indien deze uitbreiding van vordering in hoger beroep als ontvankelijk in aanmerking mocht worden genomen, dan nog verantwoordende de door appellanten voorgelegde stukken niet de toekenning van deze eisuitbreiding.

Het stuk 2 van subkaft IV waarnaar appellanten verwijzen betreft een door de bestendige deputatie tot 31.12.2023 verleende milieuvergunning op basis van een vergunningsaanvraag die op 12 augustus 2004 werd ingediend.

Uit niets blijkt dat deze milieuvergunning, die overigens van na de beëindiging van de commerciële

maatschap dateert, betrekking heeft op de varkensfokkerij die het voorwerp uitmaakte van voormelde commerciële maatschap.

Ook de door appellanten aangehaalde vergunde mestproductie fosfor van 8749 kg, zoals deze uit voormeld vergunningsbesluit blijkt, heeft kennelijk geen betrekking op de varkensfokkerij die het voorwerp uitmaakte van de commerciële maatschap, maar op de inrichting waarvoor de milieuvergunningaanvraag werd ingediend.

Tenslotte is de door appellanten gevorderde vergoeding voor de beweerdelijk uit de fosfor bekomen opbrengsten uitsluitend gebaseerd op een eigen bewering van eerste appellant dat dit een waarde van 25,00 EUR/kg vertegenwoordigt (stuk 3 - subkaf 4 appellanten).

Hiermee kan geen rekening worden gehouden, nu het hof zijn beoordeling niet kan steunen op beweringen van een partij in haar eigen zaak, tenzij deze door andere gegevens of verdere vermoedens worden gestaafd, wat hier niet het geval is. (Cass. 17.04.1989, RW 1989/90, pg. 401).

Aan het hof dringt zich aldus de vaststelling op dat appellanten ook hun aanspraken uit hoofde van de opbrengsten die uit de fosfor werden bekomen niet naar genoegen van recht bewijzen.

14. Op grond van al het voorgaande zijn de overige middelen en argumenten van partijen niet relevant, zodat het Hof er niet verder op ingaat.

Waar de standpunten van partijen uitvoerig in conclusies werden uiteengezet zijn er naar het oordeel van het hof ook geen redenen om de persoonlijke verschijning van partijen te bevelen.

Het bestreden vonnis wordt, deels op andere gronden, bevestigd.

[...]

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF,

[...]

Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar niet gegrond,

Bevestigt, deels op andere gronden, het bestreden vonnis,

[...]

Noot

Zie J. VANANROYE en R. FORIERS, “Een juridische zombie : de maatschap als kwalificatie voor een onbenoemde of feitelijke samenwerking” (noot onder Brussel 14 december 2010), *TRV* 2015, 767.